

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **Česká pošta, s.p.**
sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 29. 5. 2015, č. j. ČTÚ-68 599/2014-603

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět sporu**

1. Napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2014, č. j. ČTÚ-55 049/2014-633/IV. vyř.- KoM, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění účinném v době spáchání skutku (dále jen „zákon o poštovních službách“). Uvedeného správního deliktu se

žalobce měl dopustit tím, že dne 23. 6. 2014 vyplatil peněžní částku poukázanou prostřednictvím poštovní poukázky B společností Vodafone Czech Republic a.s. s doplňkovou službou *do vlastních rukou výhradně jen adresáta* adresovanou M. Ch., bytem T., jiné osobě, a to J. Ch., bytem tamtéž, tedy porušil ustanovení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, neboť s poukázanou peněžní částkou zacházel způsobem, který není součástí poskytování poštovní služby.

2. Spor mezi žalobcem a žalovaným se nevede o skutkové otázky, ale pouze o právní otázku, zda lze žalobce postihnout za vyplacení poukázané částky nesprávné osobě, když tím dotčeným osobám nevznikla škoda. Poukázané totiž nejsou konkrétní bankovky, ale peníze jako druhově určená věc, a tedy bylo možné poukázanou peněžní částku vyplatit oprávněnému adresátovi i poté, kdy byla již chybou žalobce vyplacena někomu jinému.

II. Napadené rozhodnutí

3. Předseda Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí zrekapituloval zjištěný skutek tak, jak je uveden v úvodu rozsudku. Uvedl, že dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách může provozovatel s poukázanou peněžní částkou zacházet jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby. Podle čl. 62 Poštovních podmínek České pošty, s.p. (dále jen „poštovní podmínky“) je provozovatel v případě služby dodání do vlastních rukou výhradně jen adresáta povinen vyplatit poukázanou peněžní částku výhradně jen adresátovi. Uvedenému požadavku žalobce nedostál, neboť částku vyplatil jiné osobě.

4. Napadené rozhodnutí uznává, že i poté, co byla poukázaná částka vyplacena nesprávné osobě, měl správný adresát právo na její výplatu, a v tomto smyslu mu tedy nevznikla škoda. To však nic nemění na skutečnosti, že vyplacením částky jiné osobě žalobce porušil podmínky poskytnuté služby. Navíc není pravda, že si správný adresát mohl poukázanou částku kdykoliv vyzvednout, neboť neměl k dispozici příslušnou poštovní poukázku, která již byla použita.

5. K výši pokuty předseda Rady žalovaného uvedl, že jelikož byl žalobce sankcionován pouze za jeden skutek a jednalo se o malý finanční obnos, bylo namístež uložit nízkou pokutu ve výši 10 000 Kč.

III. Žaloba

6. Žalobce nezpochybnil, že se dopustil pochybení, které mu bylo vytýkáno, avšak tvrdil, že se jím nemohl dopustit správního deliktu, za nějž mu byla uložena pokuta. Tím, že poukázanou částku vyplatil někomu jinému, než adresátovi, totiž způsobil škodu pouze sobě a adresát měl i nadále na její výplatu nárok. Jedná se o obdobnou situaci, jako když dlužník splní dluh někomu jinému než věřiteli. Pokud by adresát požádal o vyplacení poukázané částky a řádně by přitom prokázal svou totožnost, byla by mu částka vyplacena bez ohledu na to, že již byla mylně vyplacena někomu jinému.

7. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách je ve vztahu k poštovní poukázce třeba vykládat tak, že je provozovatel povinen před vyplacením částky respektovat dispoziční práva odesílatele, například jeho rozhodnutí o přerušení poštovní přepravy nebo o změně adresáta v průběhu přepravy. Poštovní poukázka však adresáta neopravňuje k přijetí konkrétních bankovek, a proto nelze hovořit o doslovném nakládání s poukázanými penězi. Zákon tedy porušen nebyl.

8. Výši uložené pokuty žalobce označil za zjevně nepřiměřenou vzhledem k ojedinělému pochybení zaměstnance žalobce, kterému ani při nejlepší snaze nebylo lze zabránit.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval svou argumentaci uvedenou již v napadeném rozhodnutí, tedy že žalobce porušil svou povinnost vyplatit na základě dané poštovní poukázky peněžní částku výhradně adresátovi. Skutečnost, že nezpůsobil adresátovi škodu, na toto porušení nemá vliv. Ani uloženou pokutu žalovaný nepovažuje za nepřiměřeně vysokou, neboť dosahuje 1 % nejvyšší zákonné sazby. Žalobce musí odpovídat za pochybení svých zaměstnanců, kteří jednají jeho jménem.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

11. Soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s tímto postupem ani jeden z účastníků po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.

12. Žaloba není důvodná.

13. Spor mezi žalobcem a žalovaným se v nyní projednávané věci vede o jedinou právní otázku, a sice zda lze provozovatele služby poukázání peněžní částky prostřednictvím poukázky sankcionovat za nesprávné nakládání s poukázanou částkou spočívající v jejím vyplacení nesprávné osobě. Žalobce na svou obranu tvrdí, že peníze jsou věc druhově určená, a jejich vyplacení nesprávné osobě tedy neovlivnilo právo adresáta poukázky, aby mu byla poukázaná částka vyplacena také. Žalobce také uvádí, že svým nesprávným postupem způsobil škodu pouze sobě.

14. Uvedená obhajoba žalobce nemůže obstát. Správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách ve znění účinném v době spáchání posuzovaného skutku [dnes § 37a odst. 2 písm. d) téhož zákona] spočívá v tom, že provozovatel zachází s poukázanou peněžní částkou v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, dle něž *„provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby“*.

15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2017, č. j. 2 As 51/2017 - 54, bodu 21, dospěl k závěru, že uvedeného správního deliktu se provozovatel poštovní služby může dopustit pouze tehdy, postupuje-li při vyplacení poukázané peněžní částky v rozporu s povinnostmi, které mu přímo vyplývají ze zákona nebo z poštovních podmínek. V nyní projednávané věci žalobce poskytoval službu *poštovní poukázka B* spolu s doplňkovou službou *dodání do vlastních rukou výhradně jen adresáta*. Napadené rozhodnutí je založeno na závěru, že žalobce porušil povinnost podle čl. 62 poštovních podmínek vyplatit poukázanou peněžní částku výhradně jen adresátovi.

16. Uvedenou povinnost žalobce skutečně porušil. Když se totiž s poštovní poukázkou dostavila osoba odlišná od adresáta, byla jí poukázaná částka vyplacena, a to v důsledku pochybení zaměstnance žalobce při ověřování totožnosti. Právě tomu však chtěl odesílatel zabránit, když si objednal doplňkovou službu *dodání do rukou výhradně jen adresáta*.

17. Žalobci je třeba přisvědčit, že jeho pochybení bylo zhojitelné a že jím v důsledku způsobil škodu primárně sám sobě. Poštovní poukázka není cenný papír, a tedy lze právo na vyplacení poukázané částky uplatnit i bez ní. Zároveň je pravda, že se poukazuje druhově určená peněžní částka, a nikoliv konkrétní peníze, a tedy nemůže dojít k tomu, že by vyplacení poukázané částky nesprávné osobě zabránilo vyplacení téže částky adresátovi. To jsou však všechno okolnosti, které svědčí nižší závažnosti žalobcova pochybení, nikoliv však tomu, že by se vůbec nedopustil porušení svých povinností. Při poskytování uvedené služby měl žalobce zvláště dbát na to, aby poukázanou částku nevyplatil nikomu jinému než adresátovi, a této povinnosti nedostál.

18. Soud se navíc ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobce svým pochybením určitou újmu způsobil odesílateli i adresátovi. Zaprvé adresát vůbec neměl možnost se o existenci poukázky fakticky dovědět, když byla již použita jinou osobou. Zadruhé lze očekávat, že i kdyby se adresát domáhal vyplacení poukázané částky, nebylo by mu bez dalšího vyhověno, neboť žalobce částku již vedl jako vyplacenou. Odesílatel zase musel čelit skutečnosti, že ačkoliv částku adresátovi řádně poukázal a prostřednictvím služby *dodání do rukou výhradně jen adresáta* se pokusil zabezpečit, že nebude vyplacena nikomu jinému, k adresátovi se poukázaná částka nedostala. Poté, co se pochybení žalobce vysvětlilo, se poukázaná částka k adresátovi nepochybně nakonec dostala, ale to nic nemění na tom, že žalobce nesplnil podmínky služby, kterou poskytoval.

19. S ohledem na výše uvedené tedy soud dospěl k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu, který mu žalovaný kladl za vinu.

20. Dále žalobce namítal, že mu byla uložena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši. V tomto žalobním bodu lze spatřovat návrh na snížení výše uložené pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s., byť takto nebyl v žalobě výslovně označen. Podle tohoto ustanovení soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí o uložení správního trestu, může od tohoto trestu upustit nebo jej snížit, byl-li uložen ve zjevně nepřiměřené výši.

21. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS, „[s] *myslem a účelem moderace ... není hledání ‚ideální‘ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případech sankcí z obecných hledisek méně závažných, tedy i v případě pokuty ve výši 10.000 Kč, proto moderace sankce bude zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.*“ V nyní projednávané věci byla žalobci uložena právě sankce ve výši 10 000 Kč, což činilo 1 % nejvyšší zákonné hranice podle § 37a odst. 4 písm. c) zákona o poštovních službách. V napadeném rozhodnutí i v prvostupňovém rozhodnutí se výslovně uvádí, že žalovaný skutek žalobce hodnotil jako málo závažný, a proto uložil nízkou pokutu.

22. Za takových okolností by musely být přítomny zvlášť výjimečné okolnosti, aby byl odůvodněn moderační zásah soudu. Soud však shledal, že výše uložené pokuty byla plně přiměřená a v rozhodnutích žalovaného řádně odůvodněná. Na tom nemůže nic změnit ani žalobcova námitka, že je sankcionován za ojedinělé pochybení svého zaměstnance, kterému nemohl zabránit. Žalobce pochopitelně musí odpovídat za pochybení svých zaměstnanců, kteří jednájí jeho jménem. Skutečnost, že byl žalobce sankcionován za jediné a málo závažné porušení zákona, byla již dostatečně zohledněna v nízké výši uložené pokuty. Důvody pro moderaci uložené sankce tedy soud neshledal.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Protože žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

24. Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Žalobce v řízení úspěšná nebyl a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, a proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu